

1 Αυγούστου 2017

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος μέσα από τα κείμενα των αποφάσεών της. (Αρχιμ. Τύχων, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Αγία και Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος η συνελθούσα εις το Κολυμπάρι της Κρήτης κατά την εορτήν της Πεντηκοστής του 2016, μέσα από τα κείμενα των αποφάσεών Της.

Έχει παρέλθει ήδη ένα έτος από την ολοκλήρωσι των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου εις το Κολυμπάρι της Κρήτης κατά την Πεντηκοστή του 2016. Ήταν μία Σύνοδος η οποία δέχθηκε σφοδρά πολεμική και αντιμετώπισθηκε με απορριπτική διάθεσι τόσο πριν την σύγκλησί Της όσο και μετά την ολοκλήρωσι των εργασιών Της. Δεν σκοπεύουμε να απαντήσουμε εις τα επιχειρήματα των εναντιουμένων προς την Αγίαν Σύνοδον, αλλά θα προσπαθήσουμε να εμφανίσουμε και να προβάλουμε τα όσα εδίδαξε και απεφάσισε η Σύνοδος αυτή δια μέσου των κειμένων Της. Έτσι, κάθε καλοπροαίρετος θα δυνηθή να σχηματίση αντικειμενική και ανεπηρέαστη γνώμη για την ορθότητα και πιστότητα των αποφάσεων Αυτής προς την αεί βιουμένη υπό της Ορθόδοξου Εκκλησίας Πίστεως. Τα όσα ακολουθούν δεν αποτελούν συστηματική ανάλυσι των κειμένων της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, αλλά ταπεινή προσπάθεια αναγνώσεως και κατανοήσεως των στοιχείων εκείνων της αμωμήτου ημών Πίστεως, τα οποία η εν λόγω Σύνοδος προσεπάθησε να διατυπώση και να διακηρύξη.

α) Εις το κείμενο “Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον” απ’ αυτής της αρχής του κειμένου, εις την πρώτην παράγραφον, διακηρύσσεται ότι “Η Ορθόδοξος Εκκλησία, ούσα η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, εν τη βαθεία εκκλησιαστική αυτοσυνειδησία αυτής...”, εκφράζοντας αφ’ ενός μεν την διαχρονική Πίστι της Εκκλησίας, δεσμεύουσα δε και οριοθετούσα συγχρόνως τα όρια εντός των οποίων είναι δυνατόν να ερμηνευθούν και να κατανοηθούν τα όσα περιλαμβάνονται στην συνέχεια του κειμένου. Η Ορθόδοξος Εκκλησία πιστεύει ακραδάντως και κατέχει μέσα στο βαθύτερο μέρος της συνειδήσεώς Της, δια της εμπειρικής βιώσεως της Χάριτος του Παναγίου Πνεύματος, ότι είναι Μία και μοναδική, με το να είναι το Σώμα του σαρκωθέντος

Θεού και Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, το παρατεινόμενον εις τους αιώνας. Δια τούτο είναι και Αγία, κατά κυριολεξίαν και αποκλειστικότητα, καθ' όσον ένας είναι ο αληθινός Θεός ο μόνος Άγιος και πηγή πάσης αγιότητας, ο Οποίος πραγματικά σαρκώθηκε και δια του Τιμίτου Του αίματος έσωσε και αγίασε τον κόσμο και τον άνθρωπο. Την πληρότητα της αληθινής Πίστεως κατέχει φυσικώς ο Κύριος, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος και δι' αυτό η Εκκλησία Του είναι Καθολική, έχει δηλαδή και Αυτή ως φυσική Της ιδιότητα να περιέχει και να περιλαμβάνη ολόκληρη την ορθή και υγιαίνουσα Πίστι, την Αποστολική Πίστι. Αυτή την Πίστι την οποία εβίωσε με την επιστασία του Αγίου Πνεύματος η Εκκλησία της εποχής των Αγίων Αποστόλων, συνεχίζει με τον ίδιο ουσιαστικά τρόπο να ζη η Εκκλησία αδιαλείπτως μέχρι σήμερα. Η Πατερική Θεολογία και γραμματεία, τα τυπικά της Εκκλησίας και αι ιεραί ακολουθίαι, αποτελούν προσπάθεια των υπευθύνων της Εκκλησίας κάθε εποχής να διασαφηνίσουν, να ερμηνεύσουν και να καταστήσουν πλέον κατανοητό, εις το πλήρωμα Αυτής, το ίδιο Μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας, όπως το εβίωσε η Αποστολική Εκκλησία. (Πρβλ. παράγρ. 2).

β) Αυτή η βαθυτάτη αυτοσυνειδησία της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ότι κατέχει την πληρότητα της εν Χριστώ αποκαλυφθείσης αληθείας, της δίδει την δυνατότητα να “πιστεύη ακραδάντως ότι κατέχει κυρίαν θέσιν εις την υπόθεσιν της προωθήσεως της χριστιανικής ενότητος εντός του συγχρόνου κόσμου.” (Βλ. παρ. 1). Το κείμενο ακολούθως προσθέτει: “Οι σύγχρονοι διμερείς διάλογοι της Ορθοδόξου Εκκλησίας ως και η συμμετοχή Αυτής εις την Οικουμενικήν Κίνησιν ερείδονται επί της συνειδήσεως ταύτης της Ορθοδοξίας και του οικουμενικού αυτής πνεύματος επί τω τέλει της αναζητήσεως, βάσει της αληθείας της πίστεως και της παραδόσεως της αρχαίας Εκκλησίας των επτά Οικουμενικών Συνόδων, της ενότητος όλων των Χριστιανών.” (Βλ. παρ. 5). Η ενότητα, λοιπόν, των Χριστιανών δεν υποδηλοί ένα σημείο προς το οποίο πρέπει όλοι μας να πορευθούμε, προκειμένου να επιτευχθή η ενότης, αλλά το σημείο αυτό είναι συγκεκριμένο και συμπίπτει και συνταυτίζεται με το περιεχόμενο της πίστεως και της παραδόσεως της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Το σημείο της ενότητος των Χριστιανών ταυτίζεται με την γνησιότητα της Αποστολικής Πίστεως και της Πίστεως των επτά Οικουμενικών Συνόδων, στοιχεία τα οποία ακραδάντως πιστεύει ότι κατέχει η Ορθόδοξος Εκκλησία, σύμφωνα πάντα με το κείμενο της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

γ) “Η Ορθόδοξος Εκκλησία, αδιαλείπτως προσευχομένη υπέρ της των πάντων ενώσεως, εκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετά των εξ αυτής διεστώτων, των εγγύς και των μακράν” (Βλ. παρ. 4). Η φράσις “των εξ αυτής διεστώτων” σημαίνει, αυτών οι οποίοι, δια διαφόρους λόγους και εις διαφόρους ιστορικές στιγμάς, απομακρύνθηκαν από την πίστι της Εκκλησίας των επτά Οικουμενικών Συνόδων και ακολούθησαν, προτίμησαν και εν τέλει αποδέχθηκαν άλλες ετερόδοξες και

αιρετικές διδασκαλίες. Έκτοτε πάντοτε η Ορθόδοξος Εκκλησία πρωτοστατεί, ακολουθούσα το αποστολικόν λόγιον “ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν” (Α΄ Τιμ. 2,4) και αγωνίζεται δια την αποκατάστασιν της χριστιανικής ενότητος, δια την επάνοδον των απομακρυνθέντων απ’ Αυτής, εις την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν, τουτέστιν εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, διότι μόνη Αυτή κατέχει, βιώνει και εκφράζει την γνησίαν Αποστολικήν Πίστιν και την πίστιν των επτά Οικουμενικών Συνόδων. Όπου λοιπόν το κείμενον αναφέρεται εις την χριστιανικήν ενότητα, εννοεί ενότητα εν τη Αληθεία, δηλαδή επιστροφή και επανένταξι εις την αληθινή Πίστι της Ορθοδόξου Εκκλησίας. (Πρβλ. παρ. 4).

Η Ορθόδοξος Εκκλησία ήτο θετικώς διατεθειμένη εις τους θεολογικούς διαλόγους και την “Οικουμενικήν Κίνησιν των νεωτέρων χρόνων, εν τη πεποιθήσει ότι δια του διαλόγου δίδει δυναμικήν μαρτυρίαν του πληρώματος της εν Χριστώ αληθείας και των πνευματικών αυτής θησαυρών προς τους εκτός αυτής, με σκοπόν την προλείανσιν της οδού της οδηγούσης προς την ενότητα.” (Πρβλ. παρ. 6). Πάντοτε το ζητούμενον είναι το πλήρωμα της εν Χριστώ αληθείας, το οποίον επανειλημμένως διατρανώνεται ότι ταυτίζεται με την Πίστι της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Προσφέρεται δε η μαρτυρία αυτής της αληθείας υπό της Εκκλησίας δυναμικά, ώστε να προετοιμασθή η προσέγγισις όσων απομακρύνθηκαν από την αλήθεια και να επιτευχθή εν τέλει η επάνοδος και η ένωσίς τους με Αυτήν.

δ) “Κατά την οντολογικήν φύσιν της Εκκλησίας, η ενότης αυτής είναι αδύνατον να διαταραχθή.” (Βλ. παρ. 6). Διακηρύσσεται λοιπόν και κατά την σημερινή εποχή, συνοδικώς και πανορθόδοξως, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία αποτελεί το ένα σώμα

του Χριστού και βιώνει την μίαν και ορθήν Αποστολικήν πίστιν δια της οποίας και ενώνεται με τον εν Τριάδι αληθινόν Θεόν, από τον Οποίον και αντλεί την ενωτική της δύναμιν. Αυτήν λοιπόν την θεοδώρητον ευλογίαν του σαρκωθέντος Θεανθρώπου να καλέση τους ανθρώπους εις ενότητα με την συμμετοχή τους εις το Σώμα Του, δηλαδή την αγίαν Του Εκκλησίαν, αλλά και την δι' αυτής ενότητα του κάθε πιστού με τον Κύριον της Δόξης δια της ακτίστου Θείας Χάριτος του Παναγίου Πνεύματος και την πραγματικήν εμπειρίαν της θεώσεως, δεν μπορεί, είναι αδύνατον, να την διαταράξη ο οποιοσδήποτε.

“Παρά ταύτα, η Ορθόδοξος Εκκλησία αποδέχεται την ιστορικήν ονομασίαν των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ’ αυτής άλλων ετεροδόξων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών,” (Βλ. παρ. 6). Αφού η Σύνοδος έχει διατυπώσει την πεποίθησί Της δια την μοναδικότητα της Πίστεως της μιας Εκκλησίας και την αδιατάρακτη ενότητά Της εξ αιτίας του συνέχοντος Αυτήν Ιησού Χριστού, δέχεται, δια λόγους οικονομίας, συγκαταβάσεως, φιλανθρωπίας και διευκολύνσεως της οδού της επιστροφής προς την Αλήθειαν, την ιστορικήν ονομασίαν, όσων κατά καιρούς απομακρύνθηκαν από Αυτήν, ως άλλων ετεροδόξων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών, οι οποίες διευκρινίζεται σαφώς, ότι δεν ευρίσκονται πλέον σε μυστηριακή κοινωνία με την Μία και Αγία Εκκλησία. Η ονομασία “ετερόδοξοι Εκκλησίαι” δεν έχει καμμίαν σχέσιν και συνάφειαν με την δογματικήν έννοιαν του όρου. Έχει μόνον ιστορικήν και κοινωνιολογικήν σημασίαν, χαρακτηρίζουσα όσους κατά καιρούς απομακρύνθηκαν από Αυτήν λόγω των αιρετικών τους πεποιθήσεων, διατήρησαν όμως κατά την ιστορική διαδρομή τον όρον εκκλησία προς χαρακτηρισμόν της αιρετικής τους οντότητας.

[Συνεχίζεται]